

Amikor E. I. fasiszta fiatalokat látott

„Háborúban az embernek
a kezdetén és a végén kell észnél lennie.
Közben olyan, mint egy vakáció”
J. G. Ballard

■ RÓZSA-FLORES EDUARDO

Mindenki mondhat és írhat sületlenségeket. Néha vannak következményei is a marhaságoknak. Néha nagyon komolyak. Ez most ilyen komoly. És lesznek következményei. Ha más nem, akkor tőlem: hadüzenet.

Maradt volna vesztég az író úr. Bár ne írta volna ki magából. A félelmeit. Mert rögtön az elején leírom: másokban félelmet gerjesztett, keltett. És a félelem rossz vért szül.

Hiszen nem a zanzibári banántermés csökkenéséről írt, hanem arról, hogy mi, fasiszták tombolunk Budapest közterein.

Mi nem lehetünk demokratikusak. Ezt ő mondja. Mi, akik egyetlen testté pépesedtünk a Kossuth téren – ezt is E. I. írja –, akik önünket elveszítve feloldódtunk egymás odaadásában, mi, az egységben tombolni vágyók.

Én ott voltam, ő biztosan nem, és sajnálom ezért, hogy nem élvezhette a társaságunkat. Csak mellettem-társaságomban ott volt az ország egyik legjobb írója – ezt nem csak én mondom –, egy kiváló tudósember, történész, két gyönyörű újságíró hölgy, egy leendő tornász olimpikon – még fiatal, de én bízom benne –, egy külkereskedő, két számtéches, egy sofőr, és mindannyiunknak ott volt barátja, szeretője, felesége, gyereke. Nemcsak hogy az arcunk nem torzult el, aki örül, megszépül inkább.

Mi vidámak, üdék és szépek voltunk ott.

Valószínűsítem tehát: E. I. saját tükörképét láthatta a tévében, papucsban, otthon, s majd belehalt az irigységre. Ezért gyűlöl ő minket.

Mert micsoda dolog az, hogy az általuk kipreparált, kikenceficézett pszeudodemokráciában nem mindenki azt mondja-gondolja, amit ők. Akkor biztos büdös fasiszta, vadállat, hungarista-náci és marslakó. Mert itt csak egy irányban, egy eszmében, egy vezérben szabad gondolkodni elvtársak, világos?!

Síralmasan nevetséges. Visszataszító és hányingerkeltő. Szerencsétlen flótás. Ostoba.

Nem is beszélve arról, hogy semmi transzcendentális dolog nincs abban – hogy például a kislányok tényleg idealizálják a Viktort. Biztos azért, mert nem olyan petyhüdt, mint a többi – focizik a vezérünk, kérem, és fiatal, ami (a mindentudó ballibeknek köszönhetően már tudjuk) főbenjáró bűn.

„Az összefüggő, nagy világnézetek elvesztették vonzerejüket, a helyükbe tóduló posztmodern divatok ásatagok voltak már születésük pillanatában is.” Az összefüggő világnézetek vonzerejének eltűnése a XX. századi diktatórikus rendszerek folyamánya, melyek közül hazánkban a legtovább tartó és a legmélyebbre ható ilyen rendszer a kommunista diktatúra volt. A „posztmodern”, amelynek első és legradikálisabb képviselői a Szabad Demokraták Szövetségének politikussai között találhatók, tehát ha ezek ásatagok voltak már születésük pillanatában is, akkor E. I. most nyíltan elismeri, hogy szeretett pártja eddig tévúton járt. A megvilágosodásuk sem történhetett oly régen, hisz 1994–1998 között a szadeszos kult.-műv. tárca minden eddiginél keményebben segítette és propagálta a posztmodern világnézeteket és azok eszköztárát. Már ha posztmodern alatt azt értjük, amit ők: a plazák neo-

modernizmusát, a drogok legalizálását mint a gondolkodás szabadságának alapfeltételét, a tartalom nélküli, pusztán formális – urambocsá! szinte mechanikus! – gondolkodásmód, beszédstílus, életvitel pidesztálra emelését, az erkölcsi értékek relativizálását a vallási sokszínűség elősegítésének leple alatt.

„Az egyetlen baloldali gondolat, amely az elmúlt évtizedben eltöklelt és önfeláldozó híveket toborzott magának: az antiglobalizmus...”

Ha a honi viszonyokra gondolt (sic!) **Eörsi**, akkor ez úgy hazugság, ahogy van! Sőt akkora badarság, hogy az ilyen tényleg nagyon ritka. Hazánkban e gondolat egyik első és radikális képviselője, eme gondolat mögé híveket, tömeget föl sorakoztatni képes erő a szélsőjobboldaliként aposztrofált – mostanra haldokló – mumus-MIÉP volt.

Az antiglobalizmusnak nincs esélye, legalább olyan értelmetlen valami, mint a géprombolás volt a XIX. században, írja még a hős antifasiszta. Ön, E. I. húsz évvel ezelőtt még a kommunista diktatúra összeomlásának se látta esélyét – akkoriban sokan mások sem –, mégis lekerült az Országház kupolájáról a vörös csillag. Ha abból indulok ki, hogy milyen szirupos és szar, de szívből jövő ódát írt a nagybeteg, ellágyult agyú **Joszif Visszarionovics Sztálin** tiszteletére 1953-ban, lehet, hogy ön ezt nem is szerette volna soha.

„Életképes, totális alternatíva híján csak arra törekedhetünk... hogy szociálisabb irányt adjunk.”

Ezt a mondatot így, ebben a formában akár **Rákosi Máttyás** is írhatta volna. Ugyanis a társadalmi problémákra adandó válaszok, a lehetőségek egyetlen megoldásra való sematizálása a diktatúrák filozófiájának legfőbb alapja, egyben kiindulópontja.

Megjegyzem még, hogy tényleg szemtelenség egy ballibtól, volt ultrakomcsitól **Orwellt** előhozni. Szóval

Hódolat Katalóniának. (Ugye-ugye, itt is a komcsik nyírták ki azokat a fránya, rohadt, ronda antikapitalista anarchistákat, mert ez kellett a munkásosztálynak, de ezt már elfelejtettük. Megsúgom: **Gerő Ernőnek** hívták a fő kinzó-kivégzőt, és megkockáztatom: ha ma élne, tuti, szoclib lenne. Legalábbis helye nem lett volna ott kint a téren). De Orwell 1984-e az ő áldott rendszerükről szól. Nem a POLGÁRI DEMOKRÁCIÁRÓL! „Az ellenfél gyűlöletével szemben a gyűlölet gyűlöletét” – ezt kívánja E. I., melyből látszik, itt érvényesül igazán ostobasága. Hiszen a gyűlölet problémájára adandó válasza primitív és életképtelen. Egyszerűen csak áthelyezi a gyűlölet tárgyát, mint amikor a romlott tejet az asztalról a hűtőbe tesszük, így végezve el a konyhai takarítást.

Megjegyezni kívánom még, hogy a „15 milliós politikai nemzet” nem feltétlenül, sőt egyáltalán nem revizionista, fasiszta, populista jelszó, hanem a jövőbe látó, az egységesülő Európában betöltendő szerepünkre utal. De persze ezt azon az oldalon megérteni nem képesek. Nem és nem.

És most egy személyes dolog: 1991-ben édesapám megvádolt, hogy a horvát fasiszták mellett fogtam fegyvert, és hogy biztos megbuggyantam. Merthogy elfelejtettem, kik is lötték le a nagypapát a Dunánál 1945 februárjában. Erre a válaszom az volt, hogy hiába a vörös csillag a jugó szoldateszkánál, ott és akkor ők alkalmaztak fasiszta-náci módszereket – mint az izraeli védelmi erők mostanában...

Ha azok a parasztok, egyetemisták, munkások, akik a hazájukat védték, fasiszták, akkor én is az vagyok, válaszoltam, és ott maradtam. Meg is nyertük a háborút.

2002 áprilisában én is ott voltam a Kossuth téren. És ha ezek a fiatalok, öregek, értelmiségiek, munkások, diákok buta fasiszták, akkor én is az vagyok. Az akarok lenni minden erőmmel. Nincs is más vágyam!

Itt az utolsó pillanat, elvtársak: temessük be az árkokat, és nagyon vigyázzunk közben, csak nehogy berlini fal legyen belőle. Mert ha mégis így történne végül, megsúgom, eztán csak mi lehetünk szabadok...